

DETI POLNOCI

DAN GEMEINHART

bambook

bamb**oo**k

DETI POLNOCI

„Strašidelný, neobvyklý a prekvapivo nádherný príbeh o priateľstve a pocite spolupatričnosti. Podobne ako diela Kate DiCamillovej a Shirley Jacksonovej, ani táto kniha sa nepodobá na nijakú, akú som dosiaľ čítal – zamilujete si ju.“

- **JONATHAN AUXIER**, autor *New York Times* bestselleru
The Night Gardener and Sweep: The Story of a Girl and Her Monster

„Niekde vo víre magických okamihov, dobrodružstva a dych vyrážajúceho napätia nám autor prináša posolstvo o skutočných putách. A tiež o radosti z pocitu spolupatričnosti na mieste, kam sa úplne nehodíte. Hoci sa deti polnoci dokázali mlčky vkradnúť do mesta, v tomto iskrivom príbehu nevájate nič tiché. V mojom srdci spôsobil ohňostroj.“

- **NATALIE LLOYDOVÁ**, autorka *New York Times* bestselleru
A Snicker of Magic

„Duša občas potrebuje príbeh plný intríg, priateľstva, novozískanej rodiny a obrovského srdca – príbeh, ktorý rozbolí dušu, vylieči ju a vďaka ktorému duša poskočí. Deti polnoci tým krásnym príbehom rozhodne sú.“

- **DUSTI BOWLINGOVÁ**, autorka oceňovaného románu
The Canyon's Edge

„Kúzelná a ponuro humorná cesta do sveta tajomných detí, notorických zloduchov a nepopierateľnej sily priateľstva.“

- **MELANIE CONKLINOVÁ**, autorka kníh
A Perfect Mistake a Every Missing Piece

„Špecifické vykresľovanie deja a srdcovúce napätie prenesú tento príbeh o deťoch a dospelých hlboko do vášho srdca na miesto, kde sa rodí odvaha.“

- **ROSSANE PARRYOVÁ**, autorka bestselleru
Vlk menom Tulák

„Deti polnoci majú nádych Roalda Dahla, kúsok z Boxcarových detí a veľa úprimnosti či srdečnosti... Veľkolepo povedané, toto je zatiaľ najlepší počín Dana Gemeinharta – a to už je čo povedať.“

- **PADMA VENKATRAMANOVÁ**, držiteľka *Walter Award* za román
The Bridge Home

DETI POLNOCI

DAN GEMEINHART

DAN GEMEINHART
DETI POLNOCI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o.
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
tel.: +421 2 556 451 89
www.grada.sk
ako svoju 194. publikáciu

Z anglického originálu *The Midnight Children* vydaného vydavateľstvom
Macmillan Publishing Group, Henry Holt and Company v roku 2022,
do slovenčiny preložila Petronela Pavlíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a spracovanie obálky Marek Kulka
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Počet strán 344
Vydanie 1., 2023
Tlač FINIDR, s.r.o.

THE MIDNIGHT CHILDREN
Copyright © 2022 by Dan Gemeinhart
Published by arrangement with Henry Holt and Company.
Henry Holt® is a registered trademark of
Macmillan Publishing Group, LLC.
All rights reserved.
Jacket illustration © 2022 by Matthew Rockefeller
Jacket design by Mallory Grigg
Author photograph © 2022 by Kathryn Denelle Stevens

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Petronela Pavlíková, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-612-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-611-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-610-8 (print)

*Všetkým dušiam, ktoré nazývam rodinou,
či už pokrvnou, alebo tou, ktorú som si vybral;
a tiež všetkým dušiam, ktoré tie svoje ešte nenašli.*

PRVÁ ČASŤ

EPIGRAF

*Každá duša si zaslúži rodinu. Aj tvoja. Najmä tá tvoja.
Každá duša si zaslúži lásku a priateľstvo. Áno, i tvoja.
Každá duša si zaslúži nájsť miesto, kam patrí. Každé vtá-
ča svoje hniezdo. Napriek tomu, že hľadanie môže nejaký
čas trvať. Každé vtáča si nakoniec nájde hniezdo. Možno
práve o tom sú všetky príbehy.*

Ani tento náš nebude iný.

PRVÁ KAPITOLA

O nevyslovenom želaní a nevyzradenom tajomstve

Kým deti prichádzali, takmer celý Slaughterville spal.

Pred mestečkom nestála nijaká tabuľa, ktorá by vítala návštevníkov. Do Slaughtervillu totiž prichádzali väčšinou len kravy a ani tie práve neskákali od radosti, že sa tam ocitli. A keď odchádzali, už sa neradovali vôbec.

V túto konkrétnu noc však do mesta *zavítali* návštevníci. Prišli mlčky a pevne dúfali, že si ich nik nevšimne. A takmer sa im to podarilo.

Hoci bolo mestečko zahalené do tmy, pretkávali ho striebristé lúče bledého mesiaca.

V jednej z budov na Skinister Street, ktorú miestni nazývali centrom mesta, sedela vo svojej kancelárii šerifka. Nohy mala vyložené na stole, hlavu zaklonenú, oči zatvorené, ústa otvorené a driemala pri zvukoch opery vychádzajúcej z neďalekého gramofónu.

Vo vedľajšej budove bdel pekár, pán Chin. Ten by si deti mohol všimnúť, keby nebol v tej chvíli zohnutý a nekladal do pece veľký okrúhly nakysnutý bochník chleba, keď prechádzali okolo.

Všetky ostatné obchodíky boli tmavé a prázdne. Iba zvon na kostolnej veži potichu sledoval, ako sa po Skinister Street zakrádajú akési deti.

Ani bitúnok bez okien, po ktorom bolo mestečko pomenované, nejavil žiadne známky života. Stroje mlčali, čepele boli pripravené, ale nečinné, a porážková hala bola čistá a prázdna. Od visiacich oceľových hákov sa odrážal mesiac. Za plotmi zablatených ohrád podriemkavali kravy a vôbec sa nezamýšľali nad tým, čo ich na druhý deň čaká. A tak to bolo asi najlepšie.

Neďaleko za bitúnkom sa cez úzky most ponad potok Carcass Creek s rachotom prehnalo nákladné auto.

Za mostom zabočilo doľava a na malý okamih osvietilo tabuľu s nápisom *Offal Road*.

Na Offal Road sa nachádzali len dva domy a cesta sa potom končila v neďalekom lese. Oba domy boli tmavé a iba v jednom z nich vládol život. Dom naľavo zívaj prázdnotou, aspoň nateraz. No v dome oproti ležal na druhom poschodí vo svojej posteli chlapec. Za oknom nasmerovaným do ulice viselo nespočetne veľa všakovakých vtáčích búdok. Chlapec ich všetky vyrobil vlastnoručne.

A práve tento chlapec je hrdinom nášho príbehu. Lepšie povedané, *jedným* z nich. Nikoho by to však neprekvapilo viac než jeho, keďže od hrdinu mal veľmi ďaleko.

No človek občas vôbec netuší, aký je úžasný, kým sa o tom nepresvedčí na vlastnej koži.

Ten chlapec sa volal Ravani Foster.

Jeho rodičia spali, on však nie. Zívaj na strop a plakal.

Nezobudil ho zlý sen ani nijaký zvuk, ale *pocit*. Aký mocný pocit to musel byť, že ho vytrhol z ríše snov? Bola to osamelosť.

Neviem, či ste boli niekedy takí osamelí, že ste sa na to zobudili. Dúfam, že nie.

Je vskutku pozoruhodné, že práve tohto konkrétneho chlapca v túto konkrétnu noc prebudil akýsi nepríjemný pocit, keď práve

ten konkrétny kamión odbočoval na tú konkrétnu cestu. Náhoda? Zrejme bolo za tým niečo viac.

Možno *kúзло*, ktovie.

No chlapec, ktorého zobudila osamelosť, čosi začul. Akési slabé, pravidelné burácanie.

Len čo si utrel slzy, vstal z postele, tichými krokmi sa prikradol k oknu a zahľadel sa na Offal Road. Pred opusteným domom na druhej strane ulice si všimol veľký biely kamión.

Ravani si pretrel oči. Nebol si istý, či verí tomu, čo práve vidí. Nič z toho mu nedávalo zmysel. Odkedy si starý pán Croward pred niekoľkými týždňami zlomil bedro a presťahoval sa do Ironburghu, jeho dom ostal prázdny. Navyše, do Slaughtervillu potme nikto nechodil. V noci tu totiž skapal pes.

No napriek tomu sa tu ten kamión objavil.

Z kabíny vystúpil zhrbený zavalitý chlap a motor naďalej burácal. Ravani postrehol, že chlapovi trčala z úst hrubá cigara. Obzeral sa hore-dole po ulici a nosovými dierkami vypúšťal dym ako drak.

Spokojný s panujúcim tichom prešiel k zadnej časti nákladiaka, s rachotom uvoľnil západku a ešte hlučnejšie otvoril dvere. Potom ustúpil, oprel sa o auto a pohľadom skontroloval Skinister Street.

Ravani všetko pozoroval zo svojej izby. A potom od údivu pomaly otvoril ústa.

Z kamiónu začali vystupovať deti.

Jedno. Druhé, tretie. Štvrté. Piate, šieste. Šesť detí. Najstaršie z nich, tmavovlasý chlapec, ktorý sa neprestajne otáčal a kontroloval ulicu zaliatu mesačným svetom, vyzeralo na šesťnásť, možno sedemnásť rokov. Zívajúce dievčatko v bielych šatách bolo očividne najmladšie. Mohlo mať päť, nanajvýš šesť rokov. Ostatní, dve dievčatá a dvaja chlapci, boli vekovo niekde medzi nimi.

Šesť detí. Mlčky vykračujúcich do mesačného svetla. Každé si nieslo kufrík a to najmladšie stískalo v ruke otrhanú plyšovú žirafu. Žiadne však nenieslo nábytok, lampu, matrace či stoličky.

Na Offal Road sa sčista-jasna objavila skupinka šiestich osamelých detí.

Nie. Moment.

Ravani z nich nemohol odtrhnúť zrak a z temnoty kamiónu sa napokon vynorilo ešte jedno dieťa. Dievča, približne v jeho veku. Dvanásť- alebo trinásťročné. Chvíľu postávalo v nákladiaku a obzeralo sa po ulici.

Jeho vlasy, zviazané čiernou stuhou, sa zdali byť v mesačnom svetle priam strieborné. *Na slnku by mohli hádzať zlaté odlesky*, pomyslel si Ravani. Dievča malo na sebe modré džínsy a biele tričko, v jednej ruke držalo kufrík ako všetci ostatní, ale v druhej nieslo čosi neobvyklé. Biely dáždňik. Taký ten elegantný čipkovaný, ktorý nosievali vznešené dámy na špeciálne príležitosti ako konské dostihy či vidiecke pikniky.

„Slniečnik,“ zašepkal Ravani, uvažujúc, či použil správny výraz. Podarilo sa mu to.

Dievča si zakrútilo slnečníkom nad ramenom. Pozrelo doľava, potom doprava a nakoniec zdvihlo zrak. Ravani si bol na chvíľu istý, že hľadelo priamo naňho, stojaceho pri okne bez košele. Zalapal po dychu a ustúpil, hoci si uvedomoval, že ak sa dievča dívalo na jeho okno, určite si ho všimlo.

Dievčina však sklopila pohľad. Starší chlapec k nej natiahol ruku a pomohol jej vyjsť na ulicu.

Chlap s cigarou zatvoril zadné dvere a vyliezol späť do kabíny. Hneď nato sa nákladiak s trhnutím pohol a s hrmotom vyrazil do noci, pričom za sebou nechal sedem mlkvých detí.

Netrvalo dlho a k zastrešenej verande prázdneho domu oproti vykročilo šesť postáv. No dievča so slnečníkom sa ani nepohlo.

Ravani sledoval, ako postáva na chodníku. Dievčina položila kufor na zem a chrbtom ruky si utrela líca. Najprv jedno a potom druhé. Ravani si zahryzol do pery. Ten pohyb dôverne poznal. Napriek tomu, že dievča stálo o dve poschodia nižšie na druhej strane ulice, bolo mu otočené chrbtom a na ulicu dopadalo iba slabé svetlo mesiaca, bolo nad slnko jasnejšie, že dievča so striebornými vlasmi si utieralo slzy. Ravani bol o tom skalopevne presvedčený, hoci to zreteľne nevidel.

Ostatné deti vyšli po schodoch na verandu, zložili si kufre k vchodovým dverám a pochytili sa za ruky. Najstarší chlapec im čosi povedal. Jeho hlas však Ravani nepočul, no videl, ako hýbal perami a otáčal hlavou zo strany na stranu. Päť detí sklonilo hlavy a spoločne mu niečo odvetili.

Potom sa zohli po svoje kufre, otvorili vchodové dvere a zmizli v dome.

Ravani zažmurkal. Napokon sa pohľadom vrátil k dievčaťu so slnečníkom a rozbúchalo sa mu srdce.

Dievča stálo v mesačnom svite a ponad plece sa dívalo priamo naňho.

Ravani netušil, prečo urobil to, čo urobil v nasledujúcej chvíli. Chcel sa schovať, zmiznúť za závesom.

Lenže na tej dievčine, na jej mlčaní, slzách a na tom, ako tam sama postávala uprostred noci, bolo niečo zvláštne.

Tento príbeh, podobne ako mnohé iné, je založený na rozhodnutiach.

A Ravani sa v tej chvíli rozhodol neukryť sa.

Namiesto toho zdvihol ruku a zamával jej.

Keď na seba narazia dve osamelé duše, môže medzi nimi vzniknúť spojenie.

Dievča zdvihlo ruku. No nezamávalo mu. Priložilo si ukazovák na pery. Nevydalo zo seba ani hláska, ale to, čo sa snažilo naznačiť, bolo jednoznačné: *Pssst*.

Ravanimu naskočila husia koža. Noc akoby odrazu voňala inak. Ako nebezpečenstvo.

Krátko nato dievčina spustila ruku.

Starší chlapec vypochoďoval po schodoch, jeho telo pôsobilo napäto a netrpezlivo. Skrútil si dlane okolo úst a vydal zo seba zvuk pripomínajúci húkanie sovy. Dievča sa zohlo po svoj kufor, vykročilo po chodníku a krútilo slnečníkom. Keď dorazilo na verandu, chlapec ju schmatol za zápästie a vtiahol dovnútra.

Dvere sa zatvorili. Ulica bola opäť ľudoprázdna. Ravani Foster stál pri okne, hľadel na mesiacom osvetlenú ulicu. Ruku mal ešte stále zdvihnutú na pozdrav dievčaťu, ktoré sa zjavilo ako blesk z jasného neba a vzápätí zmizlo.

Keď Ravani nasledujúce ráno vkročil do kuchyne, uvidel mamu, ako v rannom svetle utiera riad. Do nosa mu udrela vôňa kávy a vajec. Na stole mal pripravené raňajky, no iba prešiel popri stole a zamieril do jedálne.

„Dobré ráno,“ ozvala sa mama. „Vyspal si sa dobre?“

„Hej,“ odvetil Ravani, hľadiac von oknom.

Zadíval sa na dom oproti. Vyzeral byť tmavý a prázdny.

V žalúdku mu zaškvrkalo od hladu, no zvedavosť mu nedala pokoja. Naozaj videl včera o polnoci prichádzať tie deti? Alebo to

bol iba sen? Obe možnosti sa mu zdali rovnako nepravdepodobné.

„Nemal si zlé sny?“

Otvoril ústa a chystal sa mame rozpovedať o tých deťoch a o dievčati s bielym slnečníkom. Spomenul si však na záblesk nebezpečenstva, ktorý nim v noci preletel. Mama by o tom zrejme mala vedieť.

Potom si však vybavil v mysli to dievča v mesačnom svite, ktoré ho bez slov požiadalo, aby nič nevyzradil. A rozpamätal sa aj na jeho tiché slzy. Vyschlo mu v ústach a skrútilo žalúdok. A v tej chvíli sa opäť rozhodol.

„Nie, mami,“ uistoval ju. „Spal som ako zarezaný.“

DRUHÁ KAPITOLA

O kaluži krvi a dvoch útekoch

Ravani Foster pozoroval dom oproti aj počas raňajok. Nespúšťal z neho oči, ani keď vonku dopĺňal krmivo pre vtáky. Do konca sa naň díval aj pri čistení zubov.

Po celý čas sa však odtiaľ neozvalo ani ň. Dvere zostali zatvorené a závesy nepohnuté. Nezjavili sa nijaké tváre a nebolo počuť žiadne hlasy. Dom sa zdal byť rovnako prázdny, ako keď sa pán Croward odsťahoval.

Lenže Ravani už nedokázal ignorovať tú beznádejnú zvedavosť.

Keď vyšiel z domu a kráčal cez slnkom zaliatu ulicu, žalúdok mal ako na vode. Zhlboka sa nadýchol a vošiel do tieňa susedného domu. Našlapoval po špičkách, hoci si nebol istý prečo. Verandové schody pod jeho nohami zavrzgali a popri vchodových dverách sa opatrne presunul k veľkému oknu. Naprázdno prehltol, skrútil si dlane okolo očí a tvárou sa pritisol k oknu.

Dom sa zdal byť neobývaný a bez života. Ravani spoznal ošarpaný nábytok pána Crowarda, no teraz ho pokrývala vrstva prachu a nemal ho kto využívať.

„Si tam?“ zašepkal Ravani. „Alebo si bola iba sen?“

Ravani sa už takmer zberal na odchod, keď v tom momente uvidel, čo hľadal. Viselo to na guľovej úchytky skrine.

Elegantný biely slnečník.

Ravanimu sa rozbúchalo srdce a spokojne sa usmial.

„Čo tam robíš?“

Ravani od ľaku odskočil od okna a zalapal po dychu.

Ten hlas však nepatril tomu záhadnému dievčaťu, ale jeho zmätenej mame, stojacej na ich dvore.

„Nič,“ zvolal pohotovo. Ešte raz sa pozrel na slnečník a s veľkou nevoľou zišiel z verandy.

„Otec si znova zabudol obed,“ poznamenala mama, podávajúc Ravanimu kovový obedár.

Ravanimu vyschlo v ústach. Neznášal, keď musel ísť za otcom do práce. V snahe zaprotestovať chcel niečo povedať, no mama ho nepustila k slovu.

„Otec bude hladný a ja musím ešte vložiť bielizeň do práčky. Choď už.“

Ravani si čosi zamumlal a nechotne vzal otcov obedár.

Keď prechádzal po moste cez potok Carcass Creek, v žalúdku mu bublala nervozita a srdce každým krokom búšilo čoraz rýchlejšie. Pokúšal sa zamestnať si myseľ pozorovaním vtákov poletujúcich okolo neho zo stromu na strom. Zbadal hnedého brhlíka, pinku domácu a veľký krdeľ vrán. Len čo pohľadom spočinul na obrovskej oceľovej budove, uvedomil si, že k otcovi do práce dorazil akosi prirýchlo. Bitúnok Skinister Slaughterhouse. Ravani sťažka preglgol.

Z bitúnku sa ozýval hluk, rinčanie a iné hrôzostrašné zvuky. Smrtiace stroje, pásové linky, jatočné pištole a pneumatické nože sa otáčali, rachotili a nepríjemne syčali.

Vedľa budovy sa nachádzali zablatené ohrady s kravami. Bahno im siahalo až po členky a so záujmom sledovali Ravaniho, ktorý